

Carmina Maritima undir leiðslu av Paula í Sandágerði.

Tórshavnar Kamarkór undir leiðslu av Kára Bæk.

og hvørki hevur, alt eg veit, nakað beinleiðis samband við yrkjaran sjálfvan ella føroyskt mál og føroyska mentan. Annað er ein griksk yrking yrkt tíðliga í hesi øldini. Hitt ein franskur málningur úr 17. øld. Kanska longst sum best at fara tann ónærkunnuga vegin.

Yrkingin, eg sipi til, er eftir Constantine Cavafis og eitur Itaka. Upphavsorðini í henni ljóða í leysligari týðing nakað soleiðis:

Tá ið tú skjýtur frá landi og ferðin til Itaka byrjar so ynsk tær at drúgv skal hon roynast og long, ein ferð eftir ævintýrum, ein ferð eftir vitsku.

Itaka er í yrkingini hjá Cavafis bæði haldið, sum siglast skal eftir, leiðarendin og tilelvingin sjálf, tað sum ger alt avstað. Upphavið. Itaka er tíðin. Hon er báturin í strekkinum, stemplið í

strokkinum. Forritið, drivið, orðið sum kreingist aftur at sær sjálvum. Hon siglir í ring við børnum sínum, hvat ið tað so er sum setti hetta argingarlyndið í hana. Hon fer í ring. Hon lokkar høgan og lagan. Ger ikki mun á alvitrum klæðningum og spilnaknum dárnum. Hvørki nunnuni ella horuni. Tað gongur javnt á. Hon villir ráðamikil sum ráðleys sama ringin. Ungan og gamlan. Sama ringin. Beint nú. Undir hesi lonini úti á Frælsinum í Havn. Undir himmalrúmdini. Undir øllum loftum. Sama ringin. Sama ringin. Og tað er tað lagna, tað sum er so torført, so tvørligt, so forbannað, at ferðin altíð er aftur til tað, sum er afturumlagd longu. Altíð aftur á aftur. Á hevdina. Arvin. Søguna. Tí uttan hesa alsomu afturamaling, uttan hana, hvat er so veraldar glógvandi lag? Tann dýrdin av mótsøgnum, sum Kingo t.d. yrkti um? Ja, hvat

er Kingo. Hvat er Kristus. Hvat er so synd? Hvat er ósynd? Hvat er so tóknin og óll hennara kraftaverk? Hvat er forvitnið sum leitar í krók og kring? Gudloysi. Fjølviðskan sum rekir hvønn veranartráð fram í tiggunda lið? Hvat er dárálæti og devilskapur? Hvat eru listarlig avrik? Hvat eru so amparnir á leiðini og skuggarnir, sum fara við stállopum um rúmdirnar, sum stælt og vællimað djór? Einkin - ella verri: eitt sindur av hvørjum og tiskil minni enn einki. Ikki lív. Ikki deyði, men ódeyði. Hvørki.

Málningurin, hesin franski 17. aldar málningurin, eg nevndi í áðni, er eftir listamannin Nicolas Poussin. Málningurin er av einum ungum og kimpur-ligum hírða, sum fer niður kná við eina steingrøv, ið stendur so undarliga ein úti á víðavangi. Berakslaður og berarmaður tekur hírðin fingurin eftir einari innskrift

á grøvini, og roynir skilliga at týða tað ið har stendur. Báðumegin við standa aðrir hírðar fram á stavar sínar hálvnaknir forvitnið yvrigir og ein smalagenta hjá teimum. Tað er lítið meir enn hálvaljóst. Døkki er í trøunum í baksýni. Blái sæst á himmalinum. Illiti skýggj á reki. Torført at siga, antin tað er morgun ella kvöld. Tað er ein dárur av sorgloysi og av hvíldsælari óvitunum yvir hesum ungmennunum. Innskriftin á grøvini, hon er á latíni, sigur: Et in Arcadia ego te Sjalvt í Arkadia eri eg eisini (t.e. deyðin).

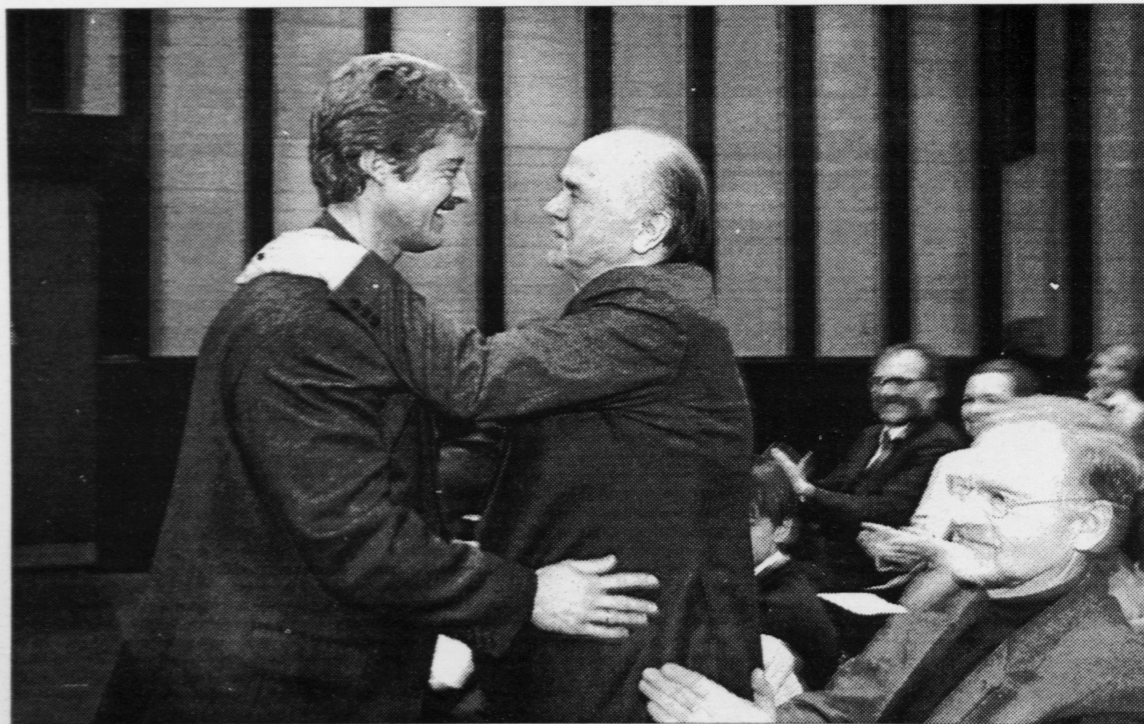
Tann afturbeinda tíðin. Deyðin. Ivin um samtidina. Hesi trý og so lívið. Siglingferðin sjálf og ansingar gjórdar eftir tí sum roynist og kenst á leiðini. Angst. Astaróring. Stoytirnir. Tokkin og Jesuspápin. Hetta eru bondini, sum halda skaldskapinum hjá Regini Dahl. Nakað soleiðis kann

tað inntak ein fær av yrkingunum og øðrum tekstum eftir Regin Dahl dragast saman. Soleiðis verður skrivað og soleiðis verður sagt og helst er tað hvørki lygn ella órátt, um enn tað hvørki er fullsagt ella fulltøkt heldur. Men - tað er hetta men ið og eitt men afturat kanska, ið eg - uttan at ætla at hvøkka nakran - havi hug at taka fram.

Tíleynið er, at ein dagin fyrri stuttum kom eg í prátt við eitt ungt á trappuni uttan fyrri Ebenezer. Tað var ein genta opinoygd og snoðkollut, sum eg onkuntíð í fyrndini havi havt sum næming. Hon segði við meg, tá ið eg eina ferð soleiðis hissini at kanna nevndi Regin Dahl, at hon legði einki í hann. Hon segði tað ráðislig og fastmælt. Sær dámdi at lesa, helt hon fram, men hon troyttaðist av hesum evindaliga sjabbnum og jabbnum um fortíðina, alt

hetta afturstevið og afturlongsulin, fortíðin er farin, segði hon kvettisliga, av og bað meg ikki fáast við hetta gamla roksíð, eg átti heldur at lisið okkurt, sum er skriv- ad upp úr samtidini, segði hon. Okkurt sum lítur á og inn í framtíðina. Eg vil ikki vita av fortíðini, endaði hon hart og brátt og so stóðu vit har og hugdu hvørt upp á annað. Hon hevði ring í nøsini og vínreyðar negl. Eg hugsaði, hvørja fortíð man hon meina við, hugsaði eg, hvat er fortíðin? Er hon tann fortíð, sum fleiri ættarlíð av tróttugum skúlalærarum, sjálvhjálpnir í síni góðtrúna vissu, játtaðu trúgv upp á, tann til frama fyrri misskiltan tjóðskap misskiltan fortíðin, ella øvugt sum hjá hesi gentuni sjálvari, treisk hon við og barnsliga sjálvviss, tann heilt óskiltan fortíðin, ið verður kveistrað burtur í eini illa skiltari samtid á veg inn í eina blinda framtíð, ella uppaftur og enn skaldið, sum kennir lyndski tíðarinnar, og sum melur aftur á tað farna sundurgreinandi og varliga metandi, skaldið við tí ósamtidarligu fortíðini, yrkjarin, ið kemur so lagaliga á nútíð sína við áliti fedranna á skapara heimsins, vónini um degningin handan líkdampsins flókar, sum kemur við vítið almúgunnar, við hjartalagnum fyrri halgini, mentan og samskapninginum. Við varandi og verðugum sannindum. Yrkjarin ósamtidarligur og ivandi. Tíðum fyndin, onkuntíð beiskur. Viðhvørt órímligur. Er tað afturhaldsemi í honum? Ja, tað veit Gud at tað er. Men verða ørindi hansara minni - og minni viðkomandi fyrri tað. - Tvælt.

Gentan tók hondina aftur undir sín berliga nakka og hugdi fram við mær yvir á onkran sum var á veg niðan eftir. Hon segði, og so er tað málið eisini, segði hon og ljóðaði eitt sundur ótulin og kveitti niðurfyrri seg, tað

Regin Dahl var sjónliga hugtakin av avrikunum hjá skýldmanninum Paula í Sandágerði við kórnum Carmina Maritima.